

care sunt greu de schimbat.

Îmi pare rău pentru toți bărbații care nu au făcut încă această alegere de a căuta partenera eternă și inima îmi plânge pentru surorile care nu au avut ocazia să se căsătorească. Unii dintre dumneavoastră s-ar putea să vă simțiți singuri și neapreciați și să nu înțelegeți cum ar putea fi posibil să aveți binecuvântarea de a vă căsători și de a avea copii sau să aveți propria familie. Toate lucrurile sunt posibile pentru Domnul și El își ține promisiunile pe care profeții Săi le declară fiind inspirați de El. Eternitatea este o perioadă de timp lungă. Aveți credință în acele promisiuni și trăiți pentru a fi demni de ele, astfel încât, la timpul stabilit de El, Domnul să le împlinească în viața dumneavoastră. Veți primi, cu siguranță, fiecare binecuvântare promisă de care sunteți demni.

Vă rog să mă iertați că vorbesc despre scumpa mea soție, Jeanene, dar noi suntem o familie veșnică. Ea a fost întotdeauna veselă și fericită, lucru care s-a datorat în mare parte faptului că a slujit altora. Chiar și în timp ce era foarte bolnavă, în fiecare dimineață, ea îl ruga pe Tatăl din Cer s-o conducă la cineva pe care îl putea ajuta. Acea rugăciune sinceră primea răspuns mereu. Poverile multora au fost făcute mai ușoare și viețile lor au fost înșorite. Ea a fost permanent binecuvântată pentru că a fost un instrument dirijat de Domnul.

Știu ce înseamnă să iubești o fiică a Tatălui din Cer, care, cu grație și devotament, a trăit splendoarea feminității depline a calității ei de femeie neprihănită. Sunt convins că, în viitor, când o voi vedea din nou dincolo de văl, noi ne vom da seama că ne iubim și mai mult. Noi ne vom aprecia unul pe celălalt și mai mult după ce am petrecut această perioadă separați de văl. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc”

Îndurarea mustrării ne poate purifica și pregăti pentru privilegiile spirituale mai mari.

Tatăl nostru Ceresc este un Dumnezeu care așteaptă mult de la noi. Așteptările Sale în ce ne privește sunt exprimate de Fiul Său, Isus Hristos, astfel: „Aș dori să fiți perfecți, tot așa cum sunt Eu sau așa cum Tatăl vostru care este în ceruri este perfect” (3 Nefi 12:48). El ne propune să ne facă sfinți, astfel încât să putem „suporta o glorie celestială” (D&L 88:22) și să „[locuim] în prezența Sa” (Moise 6:57). El cunoaște ceea ce este nevoie și, pentru a face posibilă transformarea noastră, El ne dă poruncile și legămintele Sale, darul Duhului Sfânt și, ceea ce este cel mai important, ispășirea și învierea Preaiubitului Său Fiu.

În toate acestea, scopul lui Dumnezeu este ca noi, copiii Săi, să putem trăi bucuria supremă, aceea de a fi veșnic alături de El și de a deveni chiar așa cum este El. Cu ani în urmă, vârstnicul Dallin H. Oaks a explicat: „Judecata finală nu este doar o evaluare

a totalului faptelor bune și rele – a ceea ce am *făcut*. Este o recunoaștere a efectului final al faptelor și gândurilor noastre – a ceea ce am *devenit*. Nu este suficient pentru nimeni doar să facă lucruri fără sinceritate și fără intenție adevărată. Poruncile, rânduielile și legămintele Evangheliei nu constituie o listă de depuneri bancare ce trebuie făcute într-un cont ceresc. Evanghelia lui Isus Hristos este un plan care ne arată cum să devenim ceea ce Tatăl Ceresc dorește ca noi să devenim”¹.

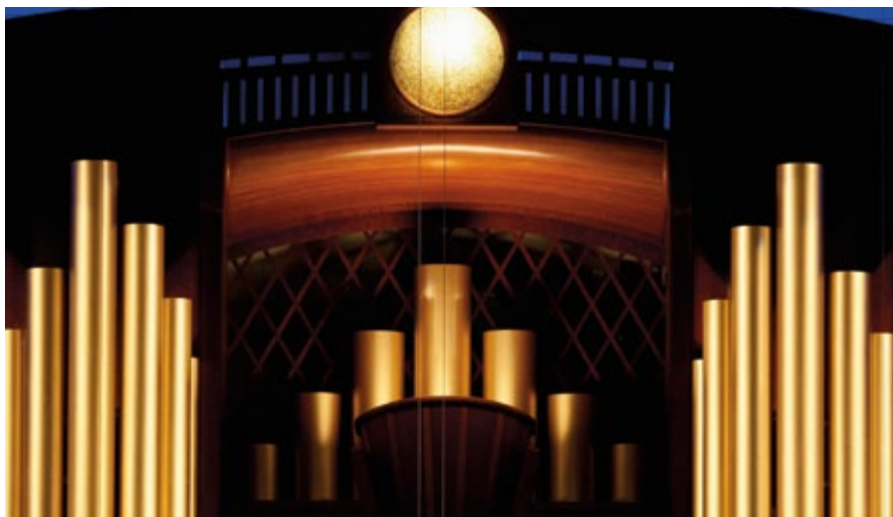
Din nefericire, mulți creștini din zilele noastre nu recunosc că Dumnezeu cere anumite lucruri celor care cred în El, considerându-L un majordom „care le îndeplinește cererile când este chemat” sau un terapeut al cărui rol este să-i ajute pe oameni „să aibă o părere bună despre ei înșiși”². Este o filozofie religioasă care „nu-și revendică puterea de a schimba

vieți”³. „Spre deosebire de acestea” declară un autor, „Dumnezeul prezentat atât în scripturile evreiești, cât și în cele creștine cere nu numai dedicare, ci chiar viața noastră. Dumnezeu din Biblie vorbește despre viață și moarte, nu despre lucruri drăguțe, și cere o dragoste care face sacrificii, nu o atitudine lipsită de devotament și implicare”⁴.

Aș dori să vorbesc despre o anumită atitudine și practică pe care trebuie să o adoptăm dacă dorim să îndeplinim așteptările mari ale Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este bunăvoința de a accepta și chiar de a căuta corectarea. Corectarea este vitală dacă dorim să ne trăim viețile potrivit „harului [care ne-a] fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4:13). Pavel a vorbit despre corectarea sau pedeapsa divină: „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește” (Evrei 12:6). Deși este, deseori, greu de îndurat, trebuie să ne bucurăm că Dumnezeu consideră că merităm timpul și efortul pe care-l face pentru a ne corecta.

Pedeapsa divină are cel puțin trei scopuri: (1) să ne convingă să ne pocăim, (2) să ne desăvârșească și să ne sfințească și (3) să ne redirecționeze, uneori, cursul vieții către ceea ce Dumnezeu știe că este o cale mai bună.

În primul rând, gândiți-vă la pocăință, condiția necesară pentru iertare și purificare. Domnul a declarat: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:19). El a spus din nou: „Și poporul Meu trebuie să fie muștrat până când va învăța să fie supus, dacă este nevoie, prin lucrurile pe care le îndură” (D&L 105:6; vezi, de asemenea, D&L 1:27). Într-o revelație din zilele din urmă, Domnul a poruncit unui număr de patru conducători de rang înalt ai

Bisericii să se pocăiască (așa cum ne-a poruncit poate multora dintre noi) pentru că nu-și învățaseră copiii „potrivit poruncilor” și pentru că nu fuseseră „mai sărguincioși și preocupați acasă” (vezi D&L 93:41–50). Fratele lui Jared, din Cartea lui Mormon, s-a pocăit când Domnul a stat într-un nor și i-a vorbit „timp de trei ore... și l-a dojenit pe el pentru că el nu și-a adus aminte să cheme numele Domnului” (Eter 2:14). Pentru că el a răspuns atât de supus acestei dojeni aspre, fratelui lui Jared i s-a dat, mai târziu, privilegiul de a-L vedea pe Mântuitorul din existența premuritoare și de a fi instruit de El (vezi Eter 3:6–20). Rodul dojenii lui Dumnezeu este pocăința care duce la neprihănire (vezi Evrei 12:11).

Pe lângă încurajarea pocăinței noastre, îndurarea dojenii ne poate perfecționa și pregăti pentru privilegiile mai mari. Domnul a spus: „Poporul Meu trebuie încercat în toate lucrurile pentru ca el să fie pregătit să primească slava pe care o am pentru el, chiar slava Sionului; și acela care nu îndură mustrarea nu este demn de împărăția Mea” (D&L 136:31). Într-un alt loc, El spune: „Pentru că, toți aceia care nu vor îndura mustrarea, ci Mă vor renege, nu pot fi sfințiți” (D&L 101:5; vezi, de asemenea, Evrei 12:10). Așa cum a spus vârstnicul Paul V. Johnson în această dimineață, noi trebuie să fim atenți să nu refuzăm chiar lucrurile care ne ajută să dobândim natura divină.

Cei care l-au urmat pe Alma au întemeiat o comunitate a Sionului în Helam, dar apoi au devenit sclavi. Ei nu au meritat această suferință, ba chiar dimpotrivă, dar cronica spune:

„Cu toate acestea, Domnul găsește potrivit să pedepsească pe poporul Său; da, El a pus la încercare răbdarea și credința lor.

Cu toate acestea – oricine își pune nădejdea în El, acela va fi înălțat în ziua din urmă. Da, și astfel a fost cu poporul acesta” (Mosia 23:21–22).

Domnul i-a întărit și le-a ușurat pozele într-atât încât ei nu le simțeau pe spatele lor și, apoi, la timpul potrivit, i-a eliberat (vezi Mosia 24:8–22). Credința lor a fost incomensurabil întărită de experiența pe care au trăit-o și, totdeauna după aceea, ei s-au bucurat de o legătură specială cu Domnul.

Dumnezeu folosește o altă formă de a dojeni sau corecta pentru a ne îndruma către un viitor pe care nu ni-l imaginăm sau nu ni-l putem imagina acum, dar despre care El știe că este mai bun pentru noi. Președintele Henry B. Brown, fost membru al Celor Doisprezece și consilier în Prima Președinție, a relatat o experiență personală. Cu mulți ani în urmă, cumpărase o fermă în paragină în Canada. Când a început să-și curețe și să-și repare proprietatea, a dat peste un rug de coacăze care crescuse înalt de peste doi metri dar nu dădea nicio coacăză, așa încât el l-a tăiat, lăsând doar câteva crenguțe. Apoi, în vârful fiecărei crenguțe, a văzut o picătură ca o lacrimă,

ca și cum rugul plângea, și i s-a părut că-l aude spunând:

„Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Crescusem atât de frumos... Și acum m-ai tăiat. Toate plantele din grădină mă vor privi de sus... Cum ai putut să-mi faci așa ceva? Am crezut că ești grădinarul locului”.

Președintele Brown a răspuns: „Ascultă, micuțule rug de coacăze, eu sunt grădinarul locului și știu ce doresc să fii tu. Nu doresc să fii un pom fructifer sau unul care să dea umbră. Doresc să fii un rug de coacăze și, într-o zi, micuțule rug, când vei fi plin de fructe, vei spune: «Mulțumesc, Domnule Grădinar, pentru că m-ai iubit atât încât ai făcut efortul să mă tai»”.

Ani mai târziu, președintele Brown era ofițer în Trupele de uscat canadiene și fusese trimis în Anglia. Când un ofițer superior a fost rănit în luptă, președintelui Brown i-a venit rândul să fie promovât la gradul de general și a fost chemat la Londra. Deși președintele Brown îndeplinea toate condițiile pentru a fi promovât, aceasta nu s-a întâmplat pentru că era mormon. Generalul care îi era comandant a spus, pe scurt: „Meriți această promovare, dar nu ți-o pot da”. În acel moment, din cauza unei discriminări evidente, președintele Brown nu a obținut lucrul pe care îl sperase, pentru care se rugase și se pregătise zece ani. Continuându-și povestirea, președintele Brown a spus:

„Am urcat în tren și am pornit înapoi... cu inima frântă și cu amărăciune în suflet... Când am ajuns în cortul meu... mi-am aruncat boneta pe patul de campanie. Mi-am încheștat pumnii și i-am ridicat spre cer. Am spus: «Cum ai putut să-mi faci așa ceva, Dumnezeu? Am făcut tot ce am putut pentru a îndeplini condițiile. Nu există nimic din ce puteam face – din ce trebuia să fac – pe care să nu-l fi făcut. Cum ai

putut să-mi faci așa ceva?». Eram plin de amărăciune.

Și, apoi, am auzit un glas pe care l-am recunoscut. Era propriul meu glas și spunea: «Eu sunt grădinarul locului. Știu ce doresc să faci». Amărăciunea din sufletul meu a dispărut și am căzut în genunchi lângă pat pentru a cere iertare pentru nerecunoștința mea ...

Acum, după aproape 50 de ani, privesc în sus la [Dumnezeu] și spun «Mulțumesc, Domnule Grădinar, pentru că m-ai tăiat, pentru că m-ai iubit suficient de mult încât să mă rănești»⁵.

Dumnezeu a știut ce trebuia să devină Hugh B. Brown și de ce era nevoie pentru ca acest lucru să se întâmple și El a redirectionat cursul vieții lui pentru a-l pregăti pentru sfântul apostolat.

Dacă dorim sincer și ne străduim să ne ridicăm la înălțimea marilor așteptări ale Tatălui nostru Ceresc, El va face astfel încât noi să primim tot ajutorul de care avem nevoie, fie că este alinare, întărire ori pedeapsă. Dacă vom dori s-o acceptăm, corectarea necesară va veni sub multe forme și din multe surse. Poate veni în timpul

rugăciunilor noastre, când Dumnezeu vorbește minții și inimii noastre prin Duhul Sfânt (vezi D&L 8:2). Poate veni sub forma răspunsului la rugăciuni, răspuns ce poate fi „nu” sau un altul decât cel pe care îl așteptam. Mustrarea poate veni în timp ce studiem scripturile și ni se reamintesc greșelile, nesupunerea sau, pur și simplu, lucrurile pe care am neglijat să le facem.

Corectarea poate veni prin alții, mai ales prin aceia care sunt inspirați de Dumnezeu să ne aducă fericire. Apostoli, profeți, patriarhi, episcopi și alții au fost chemați în Biserică astăzi la fel ca în vechime „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efeseni 4:12). Poate unele dintre lucrurile spuse în această conferință au fost considerate de dumneavoastră o chemare la pocăință sau schimbare, care, dacă îi veți da ascultare, vă va ridica într-un loc mai înalt. Ne putem ajuta unul pe altul ca membri ai Bisericii; este unul dintre motivele principale pentru care Salvatorul a întemeiat o biserică. Chiar și atunci când suntem criticați în mod răuvoitor

de persoane care ne desconsideră sau nu ne iubesc, ar putea fi util să dăm dovadă de suficientă umilință pentru a analiza situația și a învăța din ea orice ne-ar putea fi de folos.

Corectarea, să sperăm că blândă, poate veni din partea soției sau a soțului. Vârstnicul Richard G. Scott, care tocmai ne-a vorbit, își amintește o perioadă de la începutul căsătoriei sale, când soția sa, Jeanene, l-a sfătuit să privească direct oamenii când le vorbea. „Privești podeaua, tavanul, fereastra, peste tot, dar nu în ochii lor”, a spus ea. El și-a împărit în inimă acea dojană blândă și ea l-a ajutat să fie mai eficient în sfaturile oferite și în lucrul cu oamenii. Eu, care am slujit ca misionar cu timp deplin sub îndrumarea președintelui Scott de atunci, pot confirma că, în timpul discuțiilor, el te privește în ochi. Pot adăuga, de asemenea, că, atunci când cineva trebuie corectat, acea privire poate fi foarte pătrunzătoare.

Părinții pot și trebuie să corecteze, chiar să pedepsească, pentru ca fiii și fiicele lor să nu fie supuși de nemilosul Satana și susținătorii lui. Președintele Boyd K. Packer a observat că, atunci când o persoană în postura de a corecta o alta nu face acest lucru, ea se gândește la ea însăși. Aduceți-vă aminte că muștrarea trebuie făcută la timpul necesar, cu severitate și claritate

„când [ești inspirat] de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i aceluia pe care l-ai muștrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său” (D&L 121:43).

Aduceți-vă aminte că, dacă nu acceptăm corectarea, ceilalți ar putea să înceteze s-o mai ofere în pofida dragostei lor pentru noi. Dacă, în repetate rânduri, noi nu reacționăm la pedeapsa unui Dumnezeu iubitor, atunci și El va înceta să ne mai pedepsească. El spune: „Spiritul Meu nu se va strădui întotdeauna cu omul” (Eter 2:15). În cele din urmă, multe dintre pedepsele noastre trebuie să vină de la noi – trebuie să ne corectăm singuri. Una dintre metodele prin care preaiubitul nostru coleg, decedat acum, vârstnicul Joseph B. Wirthlin, a devenit ucenicul pur și umil pe care l-am cunoscut, a fost analizarea modului în care și-a îndeplinit orice însărcinare sau misiune. Dorind să facă ce era plăcut lui Dumnezeu, el a hotărât să afle ce putea îmbunătăți și să pună în practică apoi cu sârguință fiecare învățătură desprinsă.

Noi, toți, putem îndeplini marile așteptări ale lui Dumnezeu oricât de mari sau mici ar putea fi capacitatea și talentul nostru. Moroni afirmă: „Dacă voi vă veți lepăda de orice necredință și-L veți iubi pe Dumnezeu cu toată

puterea, mintea și tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteți să fiți perfecți în Hristos” (Moroni 10:32). Efort nostru plin de sârguință și devotament aduce acest har dătător de putere și tărie; acest efort include cu siguranță supunerea față de pedeapsa lui Dumnezeu și pocăința totală, sinceră. Să ne rugăm pentru a primi corectarea Sa plină de dragoste.

Fie ca Dumnezeu să vă sprijine în străduința dumneavoastră de a vă ridica la nivelul marilor Sale așteptări și să vă acorde deplina fericire și pace ce urmează în mod firesc. Eu știu că dumneavoastră și cu mine putem deveni una cu Dumnezeu și Hristos. Despre Tatăl nostru Cereș și Preaiubitul Său Fiu și potențialul pe care îl avem datorită Lor, eu depun mărturie cu umilință și încredere, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become”, *Liahona*, ianuarie 2001, p. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), p. 17.
3. Dean, *Almost Christian*, p. 30; vezi, de asemenea, Christian Smith și Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), p. 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, p. 37.
5. Henry B. Brown, „The Currant Bush”, *Liahona*, martie 2002, p. 22, 24.